

раеше да даде на двѣтъ си мѣжкы дѣца, отъ които едното бѣше на седмь години а другото на осмь. Блѣдната но благородната нейна прилика виждаше ся още повече емпатическа подъ простытъ за жалѣніе дрехы, и свѣтътъ обыкновенно ѿ гледаше кога излѣзва съ двамата си снове на расходъ и да ся усмихва меланхолическы колчемъ дѣцата ѿ оправяхъ въ невинностѣтъ си нѣкои питанія които можахъ да докаратъ почудваніе. Тѣ бѣхъ твърдѣ остроумны. Всичкы ѿ познавахъ подъ името вдовицата Едмонова. Мжъ ѿ бѣше Французинъ, а тя бѣше Герцкыня. Нѣкои знаяхъ твърдѣ повърхностно и разбъркано че тя происхождала отъ знаменитъ и богатъ кѣщъ испаднѣла испослѣ, и че е прѣтегнѣла много злочестивы, слѣдъ като бѣ поживѣла нѣколко само години по честѣто съ мжѣ си, който една година подиръ остановеніето имъ въ Терапіѿ бѣ умрѣлъ отъ просудж. Виждахъ ѿ пакъ въ нѣкои дѣнье прѣзъ годинѣтъ да отива съ дѣцата си на гробътъ на мжѣ си. Дѣцата държахъ по единъ вѣнецъ и тя единъ. На гробътъ имаше забитъ единъ мрѣморенъ кръстъ, на който жалостната челядь полагаше вѣнцытъ. като проливаше горѣщы слзы.

Освѣтъ прѣзъ другытъ дни, имаше обычай да идва на мжѣ си на гробѣтъ и всякой пѣрвый Мая. Въ който день всички природа ся радува и свѣтъ тича по разходкы, за да набере цвѣта благоухающы и да ся весели, вдовицата идеше да оплаква оногози който съставяше нейното благополучіе, и когото сега покрываше студентъ неумолимъ камѣкъ. Въ кѣщѣтъ на вдовицѣтъ никой другъ не идеше освѣтъ единъ момѣкъ който бѣше ѿ братъ. Но зазнатіята му въ Галатѣ и Бейоглу едва му допушахъ, както казуваше, да идва освѣтъ веднѣжъ, дваждъ въ мѣсеца за да навѣсти нажаленѣтъ си сестрѣ и сестринчетата си.

На пѣрвый Мая 1862 год. сирѣчь точно въ онзи день